

PRED ROKMI NIEKTO UNIESOL JEHO SESTRU.
TERAZ HO ŠOKUJÚCA VRAŽDA A PÁTRANIE
PO STRATENÝCH DEŤOCH PRIVEDÚ K PRAVDE, KTORÁ
JE ZLOVESTNEJŠIA, NEŽ SI DOKÁŽE PREDSTAVIŤ.

STRATENÉ

JESS LOUREY

COSMOPOLIS

STRATÉNÉ

JESS LOUREY

JESS LOUREY
STRATENÉ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 370. publikáciu.

The Reaping, vydané vydavateľstvom Amazon Publishing v roku 2024,
preložil do slovenčiny Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2025
Počet strán 304
Tlač Tisk Centrum, s.r.o.

Text copyright © 2024 by Jessica Lourey
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon
Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.
All rights reserved.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Michal Zidor, 2025
Cover photo © Magdalena Russocka / Trevillion Images

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude **trestne stíhané**. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú **bez súhlasu držiteľa práv zakázané**.*

ISBN 978-80-8305-209-3 (ePub)
ISBN 978-80-8305-208-6 (pdf)
ISBN 978-80-8305-207-9 (print)

*Pre Shanon, vynikajúcu spisovateľku,
samotárku, šprintérku a priateľku*

Na živote v malom mestečku je pekné to, že keď
neviete, čo robíte, vie to niekto iný.

– citát zvyčajne pripisovaný Immanuelovi Kantovi

Kapitola 1

Rannie

1984

Rannie sa vkradol do lesa, aby nazrel na zakázané miesto.

Srdce mu bilo od vzrušenia... a od pocitu viny.

Zhlboka sa nadýchol. Miloval vôňu jesenného lesa, akoby ho Boh premyl javorovým sirupom. A nebola to len vôňa. Svieži jesenný vzduch sa mu zdal akýsi *bližší*. Vnikol mu pod oblečenie a objímal ho. Bol taký nadšený, že sa chystal kopnúť do kameňa – mal osem rokov a svoju radosť musel niekde ventilovať –, keď si uvedomil, že to vôbec nie je kameň.

Bola to korytnačka.

A nebola to len taká obyčajná korytnačka. Táto mala vypuklý chrbát, tmavozelený a škvrnitý, a pancier usporiadaný do pekného vzoru pripomínajúceho včelí plást.

„Nemala by si tu byť,“ povedal vysokým chlapčenským hlasom a kľakol si. Nad ním sa týčili duby a vrby, ich červené, hnedé a zlaté listy takmer nebadateľné v slabnúcim svetle. „Nie v lese, a navyše keď sa stmieva. To nie je miesto pre korytnačku.“

Rannie vrhol pohľad na západ, smerom, odkiaľ korytnačka prišla. Bol pyšný, že pozná smery. Ľudia hovorili o Randolphovi Tervovi – „Ranniem“ pre všetkých, ktorí ho poznali –, že sa nedokáže stratiť v lese, ani keby mu zaviazali oči. Preto vedel, že korytnačka prišla z močiarov.

Jemne poklopal nechťom po jej pancieri. *Ťuk, ťuk.* „Môžem ťa odniesť bližšie k rieke,“ povedal, „ktorá je smerom, akým si aj tak šla, ak to

náhodou nevieš. Ale nemôžem sa priblížiť k vode. Ani k rieke, kam smeruješ, ani k močiarom, odkiaľ si prišla. Sľúbil som to. Je to v poriadku?“

Korytnačka natiahla hlavu smerom k nemu. Bol nadšený, keď zbadal, že má žltú bradu. „Si krásna ako obrázok.“ Zdvihol ju, aby si prezrel jej bruško. Bolo čokoládovohnedé s čiernymi škvrnami. Iba sa naň rýchlo pozrel, potom ju položil späť na zem. Nepáčilo by sa mu, keby ho niekto zdvihol zo zeme, aby si prezeral *jeho* brucho.

Nerob druhým to, čo nechceš, aby robili tebe.

To ho naučil jeho starší brat Veli-Pekka – pre priateľov a rodinu Pekka, a v Alku boli jedno a to isté. Rannie si veľa nezapamätal, toto príslovie však áno, a potom ešte sever-juh-východ-západ.

Zahľadel sa na cestu smerom, ktorým šiel. K Sendvičovej skale. Tam bol teraz Pekka a približne o ďalších dvadsať minút chôdze sa k nemu Rannie dostane. No, nie k nemu. Pekka mu jasne povedal, že on a jeho kamarát budú dnes v noci kempovať sami v lese a že sa budú venovať mužským záležitostiam, ktorým by chlapec nemal byť vystavený. Rannie mu zakázali, aby sa k nim pripojil.

Pekka to nepovedal zlomyseľne, takže Rannie si povedal, že sa o tom presvedčí na vlastné oči.

Aj napriek tomu, že sa zmietal v rozpakoch, či by chcel, aby niekto špehoval aj *jeho*.

Preto cítil výčitky svedomia, že sa dostal do lesa až teraz, keď sa obloha sfarbila do slivkovomodrej. Trvalo mu tak dlho, kým sa rozhodol, že by mu vôbec neprekážalo, keby niekto pozoroval jeho. Veď on *miloval* spoločnosť. Opýtajte sa kohokoľvek v mestečku Alku a povedia vám, že Rannie Tervo má dobrý orientačný zmysel a je rád medzi ľuďmi.

Stále v podrepe sa díval na tmavý les. Nad hlavou mu zahúkala sova. Ignoroval ju. Rieka bola tridsať minút chôdze na východ, a keďže niesol korytnačku, určite musel kráčať pomaly. Žiadne zviera nechcelo prejsť z chôdze na beh (*korytnačka pri behu skysne*), to Rannie vedel veľmi dobre.

Zastonal. Naozaj nemal na výber. Nemohol nechať korytnačku napospas prírode, nie za súmraku, nie v týchto lesoch plných hladných

zvierat. Zdvihol ju a zamieril priamo do hustého lesa, snažiac sa nemyslieť na všetky tie hrboľaté potvory, po ktorých pravdepodobne kráčal, ani na mužské záležitosti, o ktoré prichádzal, a už vôbec nie na to, aké desivé je byť v noci v lese sám.

Pokračoval, kým nezačul šum rieky.

„Ďalej ísť nemôžem, dievčatko,“ povedal a opatrne ju položil na zem. Ona okamžite začala odstrkovať lístie, čo bolo korytnačím ekvivalentom prípravy na beh. Usmial sa. Keď videl, že je korytnačka v bezpečí, rozbehol sa späť na chodník tak rýchlo, ako mu to jeho silné nohy dovolili. Zopárkrát zakopol.

Vyskočil na nohy. Znova utekal, nezaoberając sa tým, aby si utrel kolená alebo ruky.

Takmer sa dostal späť na hlavnú cestu, keď za ním praskol ťažký kónár. Zastavil sa ako zamrazený, srdce mu bilo v ušiach. Bolo to presne to, čoho sa bál. Samozrejme, počul príbehy o príšere. Veri noita. Mama ho nenechala chodiť do akadémiu na kopci, nech ju prosil, ako chcel (*si príliš fajnový na školu, Randolph*), každé dieťa z Alku však vedelo o fínskej krvavej čarodejnici, ktorá behala po lesoch a uličkách počas žatvy a hľadala nezbedné deti, ktorým jedla prsty na nohách ako hrozno. Žiadne z detí neverilo, že existuje, aspoň to hovorili Ranniemu, keď sa zastavili na hranie, no odvaha nemala veľkú cenu, keď bola nablízku mama a vypínač svetla.

„Haló?“ zašepkal.

Nič.

Zachvel sa, potlačil v sebe strach a vybehol z lesa, pripomínajúceho brucho diabla. Slnko už úplne zapadlo a vzduch rýchlo chladol. Dobré, že sa obliekol teplo, do hrubej flanelovej košele a vlnenej čiapky. Čiapku si stiahol hlboko do čela a pozrel sa späť na les, z ktorého práve vyšiel. Žiaden pohyb, len temné vrstvy tmy. Určite sa tam neskrývala nijaká krvavá čarodejnica strašiaca v lese a hľadajúca deti, ktoré by mohla zožrať (*tvoja fantázia ti to jedného dňa spočíta, Randolph*), ale čo medveď? Alebo vlk? Vsunul ruku do vrečka a hľadal vreckový nôž Victorinox

svojho pradedu. Našiel ho, hladký a ťažký. Keď sa ho dotkol, okamžite ho to upokojilo. Zhlboka sa nadýchol. Vrhol pohľad na bledý polmesiac, ktorý vychádzal na východe.

Stačil na osvetlenie jeho cesty.

Vystrel plec a vyrazil smerom k Sendvičovej skale. Teraz, keď bol späť na ceste, rýchlo napredoval.

Sendvičová skala bola vlastne len kopa sivých balvanov na druhej strane otvoreného poľa, meno jej však dali dva konkrétne kamene. Spodný bol veľký ako auto, guľatý a hladký ako skala, po ktorej mohli skákať obri. Na ňom ležal takmer identický balvan, ktorý sa mierne nakláňal dopredu. Celé to vyzeralo ako veľký kamenný sendvič, ktorého horná časť bola trochu nakrivená, takmer ako keby ste ju mohli odsunúť, keby ste sa do nej opreli. Bol to však iba optický klam. Ten balvan tam ležal ako prilepený. Rannie a Pekka vyliezli na každý jeho centimeter a horný balvan sa ani len nepohol.

Rannie a jeho brat si boli kedysi takí blízki ako viečko a nádoba, no teraz, keď Pekka začal študovať na vysokej škole, mal svoj vlastný život. Aspoň to povedal Ranniemu, hoci znel smutne, keď mu to vravel. A faktom je, že odvtedy Rannie Pekku takmer nevidel. To bolo vlastne všetko, čo mal v pláne. Hľadiť na Pekku a jeho kamaráta z vysokej školy Hectora, ako kempujú.

Pozerať sa na Pekku bez toho, aby ho otravoval.

Ani by nevedeli, že tam Rannie je. Ak by to, samozrejme, nechceli. Ak by Pekka nepovedal niečo ako: „*Naozaj by som chcel, aby tu bol môj brat.*“ V tom prípade by Rannie určite vybehol z lesa, vysmiaty a pripravený na objatie.

Rannie zacítil vôňu táboráka skôr, ako ho uvidel. Tá silná aróma mu pripomínala bezpečie a domov. Ponáhľal sa k okraju čistiny, kde si jeho brat postavil stan priamo pred Sendvičovou skalou. Bolo to dobré miesto. Nielenže boli skaly pevné, ale vrchný balvan mierne prevísal a poskytoval ochranu pred živlami. Oheň praskal pár metrov od stanu, jeho oranžové jazyky olizovali vzduch a Ranniego fascinovali.

Jeden chlapec sedel pri ohni, druhý stál.

„Si na rade,“ povedal ten, ktorý sedel. Nebol to Pekka, ale Hector. Rannie ho stretol už skôr. Pekka ho priviedol do domu, predstavil ho ako svojho „dobrého kamaráta“ a požiadal o požičanie stanu a niekoľkých spacích vakov. Hector mal tmavé oči a milý úsmev. Nezabudol sa porozprávať s Rannieom a opýtať sa ho, či má dobrý deň.

Rannie rozmýšľal, aké pekné by bolo mať priateľa ako Hector, keď si uvedomil, že stojí na otvorenom priestranstve ako hlúpa kačka čakajúca na odstrel. Bol síce dobrých štyridsať metrov od tábora, ale aj tak. Skryl sa za borovicu, ktorej ostrá vôňa pripomínala leštadlo na nábytok, a odtiaľ len vykukoval.

„To stačí,“ povedal Pekka. Kolísal sa a ruky vystieral k ohňu.

Rannie zažmurkal. Vyzeralo to, akoby hovoril jeho brat, *neznel* však ako on. Slová boli dunivé a ťažké, ako keby sa chceli postaviť, ale nemohli. Pekka, ktorého Rannie poznal, bol vždy sebavedomý, jeho hlas znel jasne a zreteľne. Bol to naozaj on? Oheň vrhal tieň na jeho tvár.

Na druhej strane poľa sa Hector zasmial. „Tá hra bola tvoj nápad,“ odvetil. Jeho slová boli tiež ťažké, nezhodovali sa však dohromady ako Pekkove. „A *keďže* to bol tvoj nápad, nemôžeš to vzdať.“ Zdvihol fľašu. V ohni svietila tekutina medovej farby.

Whisky.

Rannie zvesil plec. Ak bolo pitie tým, čo dvadsaťročný muži robili v tajnosti, bolo to asi také vzrušujúce ako sledovať, ako kysne chlieb.

Dúfal v niečo lepšie. Tajné misie, epické bitky alebo preteky vo vrečiach. Rannie to videl v škole, keď špehoval deti, ako sa hrajú, a vyzeralo to ako skvelá zábava.

„Psst,“ ozval sa Pekka, „inak ťa dostane fínska čarodejnica. Nemá rada tých, ktorí druhých do niečoho tlačia.“

Rannieho pozornosť sa hneď obnovila. Nikdy nepočul Pekku hovoriť o veri noite, iba pri rozprávkových knihách, ktoré mu čítal, keď bol malý a ich rodičia niekam odišli.

*Pomodli sa a choď včas do postele, keď je žatva, inak ti veri noita zo-
žerie prsty na nohách!*

„Ha,“ zasmial sa Hector. „Beriem tvoju fínsku čarodejnicu a priho-
dím k nej ešte La Lloronu.“

Ranniemu sa páčilo, ako teplo znel Hectorov hlas, ako mačacie vr-
nenie, keď to meno vyslovil.

„Ty sa odvážiš vyzvať veri noitu na jej vlastnom území?“ zvolal Pekka
tým istým predstieraným nahnevaným hlasom, akým čítal Ranniemu
príbehy. „Dávaj si pozor!“

Hector sa teraz nahlas smial. „Človeče, tak ty *vieš* vtipkovať. Nebol
som si istý.“

Pekka sa začal chichotať. Odmietavo mávol rukou na fľašu whisky,
ktorú mu Hector stále ponúkal. „Hneď som späť.“

Pekka zmizol za Sendvičovou skalou, mimo Ranniego dohľadu.

„Pekka ciká, Pekka ciká,“ začal Hector ticho spievať a štuchal do
ohňa palicou. Iskry tancovali. „Hej, kámo,“ zavolať ponad plece, „pri-
niesol si čipsy?“

Čipsy! Rannie miloval čipsy. Mama mu doma nedovolila jesť po-
traviny z obchodu, Pekka mu ich však niekedy tajne doniesol. Rannie
so záujmom sledoval, ako Hector šmátral vnútri hromady vedľa seba –
v batohu? –, potom vstal, zakolísal sa a otočil sa smerom k stanu.

„Pekka ciká,“ zamumlal Hector a potácal sa dopredu. Vzduch preťal
zvuk zipsov stanu. Hector zmizol vnútri.

„Našiel som ich!“ zakričal. „Našiel som čipsy!“

V tom momente preťal Ranniego uši vysoký smiech, ostrý ako ko-
niec skrutkovača.

Nie je to smiech, uvedomil si a stuhla mu krv v žilách.

Je to zajačavé chichotanie sa.

Zažmurkal na kaleidoskopický oheň a potriasol hlavou ako pes. Za
plameňmi zazrel čosi čierne a rýchle a pocítil nával strachu. Hneď nato
mu ochablo telo. Nebol vzduch zrazu hmlistejší? A teplejší? Stiahlo mu
hrudník a oprel sa o borovicu, aby sa udržal na nohách. Chcel si ľahnúť,

no pri mohutnom, starobyľom škrabote zo Sendvičovej skaly sa mu rozbúšilo srdce. Otočiť sa mu podarilo len s veľkým úsilím a na čele mu vyrazil pot. Tak veľmi chcel spať, vedel však, že nemôže. Nie teraz.

Pretože vrchný balvan sa kolísal.

Nemožné. Bolo to zemetrasenie? Rannie nikdy žiadne nezažil, no všetci vedeli, že Alku sa otriaslo v deň svojho založenia, v roku 1881. Bola to zem, ktorá víťala Fínov v ich novom domove, tak to hovorila história.

Teraz sa však zem nepohla.

Len vrchný balvan Sendvičovej skaly. Alebo nie? Alebo bol ten obrovský kameň jedinou vecou, ktorá bola v pokoji, a všetko ostatné na svete sa nakláňalo?

Rannie klesol na kolená, náhle bol príliš unavený na to, aby dokázal stáť. Bolo mu na vracanie.

„Skala!“ zakričal. Alebo aspoň chcel, lenže veri noita mu ukradla hlas. To bolo ono, však?

Monštrum, ktoré prišlo zožrať Hectora za to, že ju vyzval. Musela zakliať aj Ranniego, aby sa cítil, ako keby umieral. Skrčil prsty na nohách vo svojich topánkach. Chcel jej povedať, že je Alkuov syn, že má čistú krv, že je Fín a dobrý chlapec, no bol taký unavený, že jediné, čo dokázal, bolo ľahnúť si na borovicové ihličie a zavrieť oči.

„Nie. Nie. Nie.“

To slovo sa ozývalo v Ranniego hlave, najskôr ticho, potom čoraz hlasnejšie. Pomaly sa posadil, naklonil sa k stromu a počúchal si tvár. Ihličie mu padalo na tvár a zanechávalo na nej svrbiace stopy. Pekka kľáčal na druhej strane čistiny a kolísal sa sem a tam.

Niečo na tom obraze nebolo v poriadku.

Ranniemu chvíľu trvalo, kým zistil, čo to je.

Horná časť Sendvičovej skaly sa zosunula a dopadla priamo na stan a oheň, ktoré úplne zničila.

Hectora nebolo nikde vidieť.

„Nie. Nie. Nie.“

„Pekka?“ Rannie vstal a potácal sa k bratovi. „Si v poriadku?“

„Nie, nie, nie, nie, nieeeee,“ narietal Pekka. Stál tvárou k Ranniemu, v žiare polmesiaca sa rysoval tvar jeho lebky. Rannie si pomyslel, ako veľmi sa Pekka v tej chvíli podobá na ich otca. Starý. Smutný.

„Čo sa deje, Pekka?“ Rannie bol teraz tak blízko, že sa mohol dotknúť pleca svojho brata. „Kde je Hector?“

Pekka rozšíril oči. „Ty,“ zvolal a odskočil. Znelo to ako obvinenie, potom sa však jeho hlas zmiernil, rezignovane, chápavo. „Ty. Ako dlho si tu?“

Rannie pokrčil plecami. Ukázal na horný kameň, ktorý teraz ležal hore nohami vedľa spodného kameňa. „Je tvoj priateľ tam pod ním?“

Pekka sa zachvel a vstal. Keď prehovoril, jeho hlas bol stiahnutý strachom. „Mali by sme sa vrátiť do mesta a zavolať pomoc.“

Rannie zvrátil obočie. „Ak je Hector pod ním, je rozpučený ako húsenica. Plochý. Plochejší ako plochý. Nemusíme sa ponáhľať.“

Pekka zrazu vyzeral vystrašene.

Ranniemu sa to nepáčilo. „Vyšlo to monštrum von?“ opýtal sa.

Hluk v lese ich oboch prekvapil. Niečo veľké sa ťažkopádne pohybovalo v opačnom smere.

„Áno, kamarát,“ zašepkal Pekka. „Áno, vyšlo.“

Kapitola 2

Agent BCA Harry Steinbeck žil podľa troch zásad:

1. Intuícia sa riadi štruktúrou.
2. Štruktúra poskytuje bezpečnosť.
3. Bezpečnosť vyžaduje, aby si nikoho nepustil dovnútra.

Ak udržal svoje dva svety oddelené – svoj súčasný asketický život forenzného vedca v Bureau of Criminal Apprehension, teda Úrade pre stíhanie zločincov, a svoju minulosť tínedžera, ktorému uniesli sestru – a držal sa týchto troch zásad, prežil. Lenže teraz, keď žmurkal na transparent visiaci nad dverami nemocnice, zdobený pastelovými veľkonočnými vajíčkami a jahniatkami s ružovými nosmi, pocítil v žalúdku nepríjemný chlad.

JE ČAS ODPUSTENIA

Tieto slová boli pre Harryho, muža, ktorý sa po rokoch vrátil do svojej minulosti, krutou iróniou a pripomínali mu, že múr, ktorý postavil medzi svojimi svetmi, bol len z krepového papiera. Myslel si, že dokáže udržiavať prehľadné priehradky pre Predtým a Potom oddelené, že povinnými telefonátmi svojej matke – na Vianoce, Deň matiek, Deň vďakyvzdania, narodeniny – a stretnutiami s ňou raz ročne na večeri v reštaurácii, ktorú si vybrala v Saint Paul, dokáže svoje dva svety držať od seba.

Teraz sa však ocitol späť v Duluthu a tá priehradka bola rozbitá.

Jeho partnerka, agentka Evangeline Reedová, ukázala bradou na transparent a poklopala si po vreckách bundy. „Katolícka nemocnica. Oni asi majú dovolené robiť reklamu na Ježiša.“

Harryho pozornosť upútal vzdialený zvuk motora. Obloha bola zamračená a zem pokrytá snehom. Predchádzajúcu noc zasiahla severné prístavné mesto Duluth v Minnesote nezvyčajná snehová búrka. Snehové záveje lemujúce chodníky siahali po stehná a na okrajoch striech sa leskli hrozivo vyzerajúce ľadové cencúle ako smrtiace blikajúce svetielka. Samotná nemocnica bola veľká moderná budova s viacerými poschodiami a so širokými oknami osvetlenými zvnútra.

„Máš žuvačku?“ opýtala sa Evangeline.

„Nemám.“ Harry sa uškrnul. „A nikdy nebudem mať.“

Vchod do nemocnice sa otváral automaticky, takže jej nemohol otvoriť, počkal však, aby mohla vojsť prvá. Uvoľnil si tmavomodrý kašmírový šál a rozopol si kabát z vlny merino v očakávaní teplého vzduchu. Odmenou mu bola vlna tepla, ktorá sa valila z posuvných dverí, a ostrá vôňa dezinfekčných prostriedkov zmiešaná so studeným, sviežim vzduchom. Zaplavili ich hlasy a pípanie z preplnenej pohotovosti. Pozoroval Evangeline, ako stojí s vystretým chrbtom a plecami a s jej blond vlasmi zopnutými na temene hlavy. Na konci posledného prípadu, na ktorom spolu pracovali, dvojitého únosu z osemdesiatych rokov, ktorý médiá nazvali Unesené, urobili malé kroky k nadviazaniu priateľstva. Ak sa z tejto cesty na sever nedostanú do jedného alebo dvoch dní, ich rodiaci sa vzťah bude ohrozený.

Evangeline nevedela, čo robil, keď tu býval.

Plecia sa jej napli, akoby mu dokázala čítať myšlienky. „Cítiš to?“ spýtala sa, kým si obaja prezerali pohotovosť.

V čakárni nemocnice sa riziko ochorenia na chrípku zvyšuje o tri percentá, na osýpky o trinásť percent. Harry siahol do vrečka po dezinfekcii na ruky. Vedel, že Evangeline by ju určite neprijala, a tak jej ju neponúkol. „Čo?“

„Strach,“ odvetila. „Krv. Dezinfekčný alkohol.“ Zachvela sa. „Radšej by som bola nahá na javisku ako v nemocnici.“

„A predsa si sa rozhodla stať sa detektívkou na oddelení vražd.“ Harry to povedal mierne a kývol na pozdrav policajtovi na druhej strane pohotovosti. Odtiaľto nedokázal rozoznať, či má tmavomodrú, alebo čiernu uniformu.

Vtrel si dezinfekciu do rúk, vložil fľaštičku späť do kabáta, vytiahol z vrečka čistú masku a nasadil si ju na ústa, potom nasledoval Evangeline cez rušnú miestnosť. Niekoľko ľudí sa otočilo, keď prechádzali okolo nich.

Ignorovali ich.

„Detektívi z oddelenia vražd netravia tolko času v márnici, ako by si to mohol vydedukovať z televízie,“ poznamenala Evangeline ponad plece zvýšeným hlasom, aby ju bolo počuť. Jej tón bol ostrý, no žartovala.

Aspoň Harry dúfal, že žartovala. Srdce sa mu zachvelo. Nemohla predsa veriť, že informácie získal z *televízie*, či áno? Vzdychol si, keď si uvedomil, že si tým musí byť istý. Zvýšil hlas, aby prehlušil bzukot chaosu na pohotovosti. „Uvedomuješ si, že viac-menej viem, ako trávi dni detektív z oddelenia vražd, však?“

Niežeby jeho ego potrebovalo, aby uznala jeho inteligenciu. To ani zďaleka. Skôr to bolo preto, lebo toto bolo ich prvé vyšetrovanie, na ktorom spolupracovali ako vedúci prípadu. Bolo dôležité, aby si uvedomovali, čo vie ten druhý. Evangeline bola desať rokov detektívkou na oddelení vražd na polícii v Minneapolise, kým sa stala špičkovou agentkou BCA. Harry bol forenzný vedec s takmer dvadsaťročnou praxou v zbieraní a spracovávaní dôkazov. Úzko spolupracoval s policajnými oddeleniami v celom štáte a bol vedcom, ktorého volali, keď bolo miesto činu obzvlášť zložitá.

A tak vedel, koľko času v priemere strávia detektívi z oddelenia vražd v márnici.

Potreboval, aby Evangeline vedela, že to vie.

Prípád to vyžadoval a Harry Steinbeck sa svojim prípadom venoval naplno.

„Evangeline?“ oslovil ju, keď neodpovedala.

Dramaticky zastonala. „Preboha, Steinbeck. Ak má táto spolupráca fungovať bez toho, aby som ťa v spánku uškrtila, budeš musieť nadobudnúť aspoň *štipku* humoru.“ Zdvihla ruku, jej palec a ukazovák sa takmer dotýkali.

„Nie úplne *zmysel pre humor*. Len *trošku*. *Samozrejme*, že poznáš povinnosti detektíva. Bol to vtip. Vieš, to, čo normálni ľudia hovoria, aby uvoľnili atmosféru? Alebo to nemáš na harddisku?“

Harry potlačil úsmev. Takmer dorazili na druhú stranu pohotovosti. Väčšina čakajúcich ľudí vyzerala, že trpí kombináciou zranení spôsobených lopatami a snehovými fréžami, mali ohnuté chrbty alebo ruky zabalené v krvavých uterákoch, a k tomu všetkému sa pridali aj ľudia s príznakmi žalúdočných problémov. „Vy musíte byť agent Steinbeck a agentka Reedová,“ oslovil ich uniformovaný muž, keď k nemu prišli, a opustil svoje miesto pred dverami s nápisom *Vstup len oprávneným osobám*.

Potriasol rukou Evangeline a potom Harrymu. Harry bol rád, že policajt začal s Evangeline. Nebolo to síce nič mimoriadne, no nie každý policajt sa k ženskej agentke správa ako džentlmen.

„Teší ma,“ povedal Harry.

„Som Greg Davidson.“ Bol to muž pred tridsiatkou so širokou, úprimnou tvárou a s pevným stiskom ruky. „Ak ma budete nasledovať, zavediem vás do márnice. Súdny lekár práve začal pitvu, ale detektív Emery vás v prípade potreby zasuť do situácie.“

Podržal pred nimi dvere.

Na priemernej kľučke žije viac ako tucet kolónií baktérií. Táto myšlienka sa nečakane vtrela do jeho hlavy. Harry ju potlačil.

„Kedy priviezli obeť?“ opýtala sa Evangeline, keď prechádzala okolo neho, zubami si stiahla rukavicu a z vrečka vytiahla zápisník.

Davidson počkal s odpoveďou, kým sa bezpečnostné dvere nezavreli,

čím sa hlučnosť znížila najmenej o sedemdesiat decibelov. „Včera okolo polnoci.“

Naznačil, aby ho nasledovali bielou chodbou osvetlenou bzučiacimi žiarivkami.

„A kto ju našiel?“ chcela vedieť Evangeline, ktorá zaostávala.

Harry tú informáciu dostal už ráno, keď ho zástupca superintendenta Ed Chandler požiadal, či by nebol ochotný odviezť detektíva Dalea Emeryho do Duluthu. Harry takmer odmietol. Každá cesta na sever bola preňho ďalšou šancou, že odhalia nielen jeho, ale aj pravdu o jeho minulosti.

Keď si však prebehol spis, uvedomil si, že túto príležitosť nemôže odmietnuť.

Nevyriešený prípad. Neplnoleté obete.

Detektív Emery požiadal nielen o niekoho z forenzných expertov, ale aj o agenta na nevyriešené prípady. Keď sa Chandler spýtal Harryho, čo si myslí o spolupráci s Evangeline na tomto prípade, Harry povedal, že bude rád. A naozaj bol. Bola to dobrá agentka. Harry ju počas cesty informoval o prípade.

To, čo teraz robila, čiže overovala, či podrobnosti, ktoré jej poskytol dôstojník Davidson, potvrdzujú to, čo už vedeli, bola dobrá základná vyšetrovacia práca.

„Telo objavila roznášačka pizze,“ odvetil Davidson s rukou na opasku. „Včera o 23.54.“

„To je hnusný ťah,“ poznamenala Evangeline, stiahla si druhú ruku a strčila ju do vrečka.

„Čo prosím?“

Nadvihla obočie. „Objednávať pizzu počas snehovej búrky.“

Policajtovi sa zachveli pery, ale neodpovedal. „Veríme, že roznášačka pizze o pár minút zmeškala aktívnu vraždu. Myslela si, že videla niekoho odchádzať, no nebola si istá. Sneh padal hustý ako dobrý guláš. Keď prišla k dverám, boli pootvorené a nesvietilo sa tam. Zaklopala. Nikto neodpovedal. Nahla sa dnu, nikoho však nevidela. Aspoň spočiatku.“ Odkášlal si. „Potom to uvidela na podlahe.“

„To?“ Harryho tón jasne naznačoval, že nesúhlasí s výberom slova. Obete sa nikdy nevzdali svojej ľudskosti, či už boli mŕtve, alebo živé.

„Iste, teda asi *jeho*.“ Tón dôstojníka Davidsona bol pochmúrny. „Ale keď uvidíte, čo z neho zostalo, pochopíte, prečo má ,to‘ väčší zmysel.“

„Vezmite ma tam,“ zavelil Harry.